

Sınıf Mücadelesi

Aylık
işçi gazetesi

7 Kasım 2023

Sayı: 295

Fiyatı: 30 TL

BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ, BİRLEŞİN!

Ekonomik krizin bedelini işçi sınıfı değil, onun sorumluları ödemeli

Ekonomik sorunların, özellikle hayat pahalılığının önüne geçecek bir konu bulunamadığında Erdoğan, sorunun farkında olduğunu ve geçmişte olduğu gibi yine çözeceklerini sürekli olarak tekrarlıyor. Gazze'nin bombalanması, Ukrayna'nın işgali gibi gündemde önde tutulacak olaylar yaşandığında, Erdoğan'a gün doğdu demektir.

BİZ KİMİZ?

Bugün kapitalist topluma egemen olan anlayış sömürücü, ırkçı, gerici, baskıcı ve cinsiyetçi zorbalığa dayanmaktadır. İnsanlık için tek çıkış yolu komünizmdir. Bu siyasetin, Stalinizmin politika ve uygulamalarıyla ortak bir yönü yoktur.

Sınıf Mücadelesi, işçi sınıfı tarafından uluslararası düzeyde kurulacak bir komünizmden yanadır; Stalinizmin "Tek Ülkede Sosyalizm" hayaline karşılık, komünizmin uluslararası bir düzeyde mümkün olacağını savunur.

Sınıf Mücadelesi, insanlığın kurtuluşu olan komünizmi, kadın ve erkeklerin her türlü sömürü ezme-ezilme ilişkisinden, ayrımcı uygulamalardan kurtuluşu olarak anlar. Başta Kürt ulusu olmak üzere ulusların kendi kaderlerini tayin hakkını savunur.

Sınıf Mücadelesi, kapitalistlerin kârı uğruna işçilerin sömürülmesine hizmet eden burjuva devlete, meclise, mahkemelere, orduya ve polise karşıdır.

Sınıf Mücadelesi, sendikaların devletten bağımsızlığını ve sendika içi demokrasiyi savunur. İşçilere ihanet eden sendika bürokratlarına karşı mücadele eder; sendikaların yeniden birer işçi örgütü haline gelmelerini savunur.

Sınıf Mücadelesi, tüm işçilerin, emekçilerin ve yoksulların öz çıkarlarını savunacak ve işçi sınıfına dayanan devrimci bir işçi partisinin kurulmasını amaçlar.

Sınıf Mücadelesi, uluslararası işçi sınıfının partisi olacak olan IV. Enternasyonal'in yeniden kurulmasını savunur; bu amacı paylaşan devrimci örgütlerle birlikten yanadır.

Sınıf Mücadelesi'nin savunduğu görüşler bunlardır. Bu nedenle bu gazeteyi savunanlar Troçkisttir. Marks, Engels, Lenin ve Troçki'nin geleneğine bağlıdır; enternasyonalist komünisttirler.

Başyazının devamı:

Erdoğan, toplantılar, basın açıklamaları, ne için yapılırsa yapılsın, ağzında sakız gibi, bu konuları çiğniyor. Biliyor ki, medya, tarikatlar, dernekler, belediyeler, hatta resmi kurumlar, sözleri tekrarlanıp duracak. Tıpkı, emeklilere verilen ek ödemede yapıldığı gibi. Hızlı karar almak için oluşturulan başkanlık sistemi, patronlara yirminci kez vergi affı için benzine, elektriğe zam için inşaat patronlarına garantili ödemeler için çok hızlı. Ancak EYT'liler için emekliler için kuruşu kuruşuna, hassas hesaplama yapmak gerektiğinden çok yavaş. Hem beyaz hem de mavi yakalı ücretliler, işçi sınıfının tamamı zaten zor geçiniyor, birkaç ay daha beklemiş iktidarın, siyasilerin umurunda değil.

İşçi sınıfı, son bir yıldır, eline geçen kağıt miktarının arttığını ama alabildiklerinin azaldığını görüyor. İşçiler her zaman ucu ucuna geçindi, borcu borçla kapattı, çoğu işçi kötü şartlarda çalıştı ve yaşadı. Ancak yaşı genç olanlar, görece geçim şartlarının iyiye gittiği dönemde çalıştı, yaşı ileri olanlar ise artık olmayacak denen geçmişteki çöküşleri tekrar yaşıyor. İşçi sınıfı için gelecek hiç umut vermiyor, aksine moral bozuyor.

Kitlelerin çoğunluğu geliriyle geçinemiyor. Üstelik bu duruma, borçluyken yakalandı. Bunun sorumlusu, inşaat patronları başta olmak üzere tüm patronların kârı için insanları borçlanmaya sürekli teşvik eden AKP iktidarlarıdır. Üstelik ekonomik kriz başladığı halde "kriz yok, dışarıdan kaynaklanan geçici bir durum" diye diye borç faizi artarken, borçların katlanmasına neden oldular. Kredileri arttırarak, karşılığı olmayan parayla seçimler kazanıldı. Şimdi işçi sınıfı, Erdoğan'a güvenmenin bedelini ödüyor.

Sadece bireyler değil, aynı şekilde devlet de borçlu ve tıpkı insanlar gibi borcu borçla kapatmak için para bulmaya çalışıyor. Tüm zamlara, vergi artışlarına rağmen gelecek yıl için hazırlanan bütçeye 2 trilyon lira açık yazıldı. Borç, patronların kasalarına aktı ama biz ödeyeceğiz.

İşçi sınıfının sadece yaşam düzeyi, morali tahrip olmadı, aynı zamanda bunları korumasına yardımcı olacak örgütleri, sınıf bilinci de tahrip oldu. İşçi sınıfı, çıkarlarını korumak için sendikalardan, siyasi örgütlerden çok, tarikatlara, borsaya, bahisçilere, işsiz kalanlar mafyavari örgütlenmelere yöneliyor.

Şu anki koşullar ne olursa olsun, işçi sınıfının kendini hayat pahalılığının, ekonomik krizin getirdiği tüm sorunlardan uzaklaştıracak olanağı vardır. Bunu başarabilmek için Erdoğan'ın, onun ve partisinin çıkarlarını canla başla koruduğu patronların, tek karar alıcı olmamasını sağlamak gerekir. Bugün yaşadığımız sorunlardan en çok etkilenen işçi sınıfının kendi çıkarlarını öne sürerek, kendi örgütleriyle vereceği sınıf mücadelesi, geçmişte birçok kez yaptığı gibi hem siyasilere hem de patronlara, geri adım attıracak güçtedir. (29.10.23)

Emekçinin Gündemi

Metal işkolundaki MESS ile sendikalar arasındaki Toplu İş Sözleşmeleri (TİS) devam ediyor. İşçilerin tepkileri de giderek artıyor.

Ücretlerin her geçen gün eridiği bir ortamda normal bir yaşam sürdürmenin mümkün olmadığından dolayı fabrikalarda her geçen gün tepkiler giderek artıyor. Örneğin Renault ve Gebze'deki Anadolu İsuзу fabrikalarında tepkiler bunun somut bir örneğidir.

Ortalama 15 bin TL civarında olan bir ücretle geçinebilmeyi bırakınız, yoksulluk sınırının altıdasınız! Sözleşmelerin büyük bir kısmını sürdüren Birleşik Metal-İş ilk 6 ay için yüzde 140.5, sonraki 6 ay için enflasyon artışı 8 puan talep ediyor. Ama bu yerine getirilse bile ücretler, her türlü ikramiyeler de dahil, 35 bin TL'yi geçmiyor.

(Son Türk-İş rakamlarına göre açlık sınırı 13 bin 684 yoksulluk sınırı ise 44 bin 573 TL oldu) Birleşik Metal-İş bu isteklerinin bile MESS tarafından kabul edilmeyeceğini biliyor. Yani bu asgari istekleri bile kabul ettirmek için işçilerin üretimden gelen güçlerini kullanmaları gerekiyor.

Bursa Renault fabrikasındaki örnek

Renault fabrikasındaki işçilerin tepkileri ta Temmuz ayında başladı: işçiler günlerce yemekhanede masalara çatal, kaşık ile vurarak protesto eylemleri gerçekleştirdiler. Son

günlerde ise tepkilerini daha da artırarak, sendikadan grev eylemlerinin gerçekleşmesini istemeye başladılar. Türk Metal ise patron bir kırıntı kopararak işçileri yatıştırmaya çalışıyor.

25 Ekim Evrensel gazetesinin aktardığına göre : MESS sözleşmesi kapsamında olan Renault'da düşük ücrete

fabrika içindeki alkışlarla hem patronu hem de Türk Metal'i protesto ettiler.

Fazla mesaiye kalmama tüm vardiyalara yayılırken , üretim önemli ölçüde aksadı, kimi bantlarda üretim durdu, Patron, bölüm şefleri gibi daha önce bantlarda çalışan yöneticileri bantlarda çalışmaya gönderirken, idari personeli de mevcut işçi sayısı ile üretimi planlamak için görevlendirdi. Yapılan müdahalelere karşın üretim normal seviyesine ulaşamadı. İşçilere mesaiye kalmaları için baskılar yapılıyor.

Anadolu İsuзу

Gebze

Çayırova'da bulunan ve Birleşik Metal-İş İstanbul 1 No'lu Şubenin örgütlü olduğu bu fabrikada 613 işçi çalışıyor. Resmi verilere göre yılın ilk 6 ayında 1.4 milyar brüt kar eden patron, işçi başına ayda net 154 bin lira kazandı. Türkiye'nin 500 büyük sanayi kuruluşu arasında 205. sıraya yerleşen patron işçiye 15 bin liradan fazla ödeyemeyeceğini iddia ediyor! Bu fabrikada da işçiler bu maaşla geçinemediklerini ifade ederek tepki göstermeye çalışıyor. Evet tepkilerinde tamamen haklılar. O meşhur sloganın belirttiği gibi : hak verilmez alınır ! (30.10.2023)

öfke dinmiyor. Türk Metal'in etkisiz eylem kararı alınmasının ardından, ek zam yerine 5 bin liralık prim ödeneyeceğinin açıklanmasına tepkinin sürdüğü fabrikada, hasta ve raporlu işçilerin açığının kapanması için fazla mesai dayatılması bardağı taştırdı. İşçilerin fazla mesaiye kalmaması üzerine üretim aksadı, kimi bantlarda üretim tamamen durdu.

Türk Metal'in etkisiz eylem kararının açıklaması öfkeyi büyüttü. Hasta ve raporlu işçi sayısının arttığı fabrikada yönetim açığın kapanması için fazla mesaiye kalınmasını istedi. Fazla mesaiye kalmayan işçiler

2023 yılının ilk dokuz ayında, en az 1409 işçi hayatını kaybetti

3 Kasım 2002'de girdiği seçimlerle ilk defa iktidara gelen ve sonraki seçimlerde de her türlü hileli yöntemi kullanarak 21 yıldır iktidarda kalmayı başaran, iktidara geldiği ilk günden beri çeşitli keyfi, uygulamalar, yeni çıkarılan veya onlarca defa değiştirilen yasa, yönetmelik gibi resmi yollarla kapitalist çetelerden yana kararlar alıp, işçi sınıfına karşı olduğunu her fırsatta ortaya koyan Erdoğan, AKP ve 20 Şubat 2018 tarihinde AKP ve MHP tarafından kurulan Cumhuriyet ittifakının iktidarının işçi, emekçi, emekli... kısacası yoksul kesimlere karşı uyguladığı politikalar, hayatın her alanında hissediliyor. İşçi ve emekçilerin yaşam koşullarında en ufak bir ilerleme, iyileşme olmadığı gibi, bu koşullar gün be gün daha da kötüleşip, yaşanmaz hale geliyor.

İşte İŞİG'in (İşçi Sağlığı ve İş Güvenliği Meclisi) iş cinayetleri konusunda 2023 yılının ilk 9 ayı ile ilgili istatistikleri, durumu bütün çıplaklığıyla, açıklığıyla ortaya koyuyor. Buna göre, inşaat, tarım, sanayi, lojistik, hizmet sektörü de dahil olmak üzere bütün sektörlerde, Ocak ayında 116, Şubat ayında 195, Mart'ta 130, Nisan'da 124, Mayıs'ta

146, Haziran'da 161, Temmuz'da 183, Ağustos'ta 203 ve Eylül ayında ise 151 olmak üzere, dokuz ayda toplam 1409 iş cinayeti gerçekleşti. 2023 yılının ilk dokuz ayında iş cinayetlerinin cinsiyetlere göre dağılımına bakıldığında 136 kadın işçi ve 1273 erkek işçinin hayatlarını kaybettikleri görülüyor.

Bu, 21 yıldır, iş

faciasında birinci dereceden sorumlu o dönemin başbakanı Erdoğan'ın söylediği sözler) denilerek geçiştiriliyor. İş cinayetleri rejimi böylece varlığını sürdürüyor.

İŞİG'in raporuna göre, iktidarın temel ekonomik alanı, inşaat sektöründe 261 iş cinayeti kaydedildi. Bu yaşamlar, çoğunlukla uygun iskele, korkuluk, güvenlik ağı ve ekipmanlar

olmadığından, yüksekte düşme ile kaybedildi. Her alanda olduğu gibi bu sektörde de malzemenin tasarruf etmek için, insan yaşamları bonkörce, acımasızca harcandı.

Orman iş kolunu da içeren tarım sektöründe « mevsimlik çalışma » dönemi de dahil, dokuz ayda çoğunluğu, 150 tanesi çiftçi olmak üzere 259 emekçi öldü. Bu ölümlere ise tarım makineleri yanında, çoğunlukla emekçileri taşımada kullanılan uygun olmayan, genellikle çok eski

taşıtlar, tıka basa doldurulan traktör römorkları gibi araçlar neden oldu.

Gıda, maden, kimya, tekstil, ağaç, çimento, metal, enerji, tersane gibi sanayi dallarının işçilerini içeren büyük bir alana yayılmış olan sanayi sektöründe gerçekleşen iş cinayeti sayısı ise 312 oldu. Rapora göre sektör çok geniş olduğundan fabrikalardaki büyük patlamalar ve maden ocaklarındaki göçükler

güvenliği ve çalışma koşullarının iyileştirilmesi konusunda hiçbir şey yapılmadığının rakamlarla ifadesi anlamına geliyor. Sermaye kârlarına kâr katsın diye iş yerlerinde çalışma koşulları, güvenlik gözardı ediliyor, kazalar, ölümler, açılan davalar örtbas ediliyor « Bunlar sürekli olan şeyler, bu işin fitratında bu var » (238 canın yitirildiği 2014 yılında gerçekleşen Soma

dışındaki ölümler görülüyor, sayılmıyor. Yani tahminen ölüm sayısı açıklanandan çok daha fazla.

Yine sanayi sektörüne bağlı lojistik ve taşımacılık alanlarında da kayıplar kaydedildi. Taşımacılıkta çalışan 171 şoför yaşamını yitirdi. Üstelik bu ölümler iş cinayetleri istatistiklerini hafifletmek üzere trafik kazaları olarak kaydediliyor. Oysa ki tır, kamyon, otobüs, servis minibüsü, taksi şoförleri çok uzun çalışma saatleriyle, dönüşümsüz çalışmaya zorlanıyor. Diğer yandan kullanılan araçların bakımı yeterince ve sıkça yapılmıyor. Eski araçlar kullanıldığı gibi, yol aydınlatması veya düzenlemeleri gibi sorunlar da bu cinayetlere neden olabiliyor. Hizmet sektörü de, bir çok alan içeriyor ve tehlikesiz işler gibi görülen bu sektördeki uzun çalışma saatleri, yoğun, yorucu, sigortasız çalışma, her türlü kuralsızlığın hakim olduğu ve sendikal örgütlenmenin yok sayılacak kadar az olduğu ya da hiç olmadığı bir sektör olarak ortaya çıkıyor. Bu sektöre en iyi örnek ise moto kuryelik. Dokuz ayda 38 moto kurye yaşamını yitirdi. Bütün bu rakamlara şiddete maruz kalan sağlık emekçileri, işsizliğin yol açtığı intiharlar (eylül ayında iki oyuncu yaşamını yitirdi), geçim sıkıntısı nedeniyle iki iş yapmak zorunda kalan, iş ortamındaki gerilim ve stresten kalp kriziyle ölen öğretmenler, memurlar, büro ve belediye işçileri de eklenebilir.

Raporda ölüm nedenlerinden biri olarak bu yaz yaşanan sıcaklara da dikkat çekiliyor ve « *Tarımda, inşaatta, tersanede, kısacası birçok işkolunda, özellikle öğle sıcağında işçilerin dışarıda çalıştırılması sürdürüldü. Kapalı ortamlarda ve kalabalık bir biçimde çalışmak da sorunun başka bir yönünü oluşturdu... İzmir’de bir kadın PTT emekçisi öğle sıcağında dağıtım yaparken beyin kanaması geçirerek hayatını kaybetti. Osmaniye’de bir enerji işçisi çalışırken kalp krizi geçirdi. Sıcakta çalıştırmanın işçilerin ölümüne neden olmasının diğer yönü de özellikle tarım işçilerinin serinlemek için girdikleri gölet ve kanallarda boğularak hayatlarını kaybetmeleri oldu.*» ifadesi yer alıyor.

Çocuk işçilere gelince, bu yıl da çocukların çalışmalarının yasak olduğu iş kollarında, 15 yaşın altında olsalar bile yine de çalıştırılmaları söz konusu oldu. Bu yılın ilk dokuz ayında 21’i 14 yaş ve altında, 23’ü 15-17 yaş aralığında olmak üzere 44 çocuk/genç hayatlarını kaybettiler.

Raporda ayrıca 6 Şubat günü yaşanan ve 11 ilde büyük oranda hissedilen depremlerde işlerinin başındayken kaybedilen işçi ve emekçilerin kesin sayılarının tespit edilemediğini, ancak yine de sağlık, eğitim, temizlik, otelcilik gibi alanlarda bütün çabalara rağmen 92 emekçinin öldüğünün belirlendiği

belirtiliyor. Bu depremde açıklanan resmi ölüm sayısının 50 bin olması, ancak göçük kaldırılma çalışmalarında hala cesetlere rastlanması ve gerçek sayısının ise 100, 150 bini geçtiğinin ileri sürülmesi, bu sayının ne kadar güvenilir olduğunu da ortaya koyuyor.

İSG'in raporda, işçiler ve emekçilerin kapitalist sistemin onları mahkum etmeye çalıştığı güvensizlik ve güvencesizliğe, örgütsüzlüğe, çaresizliğe teslim olmadıklarını, Agrobay’da, FEDAŞ’ta, Trendyol’da, Hastanelerde, Bekaert’te, Sputnik’te, Ataşehir Belediyesi’nde, Corning’de ve adı sayılmayan onlarca işyerinde, çeşitli bölgede, kadın, erkek, çocuk, yaşlı, göçmen yüzlerce işçinin örgütlendiğini, sorunlarına çözüm aramaya çalıştıklarını, uğradıkları haksızlıklara karşı ses çıkardıklarını, birçok yerde yaptıkları grev ve direnişlerle teslim olmadıklarını vurguluyor. Ve «İşçiyiz, Haklıyız, Kazanacağız...». «Çalışırken ölmek istemiyoruz... Yaşamak için direniyoruz...» gibi sloganların da yankı bulduğu belirtiliyor.

Katledilen bunca insanın a kanın yerde kalmaması için öncelikle Erdoğan, AKP ve Cumhuriyet İttifakının saltanatına son verilmesi, işçi ve emekçilerin kendi öz örgütlerini, gerçek bir işçi partisini yaratarak toplumu proleterya diktatörlüğü ve demokrasisi temelinde yeniden örgütlemesi gerekiyor. (09.06.2023)

Siyasetin Gündemi

CHP’de değişim, neyi değiştirecek ?

Seçim yenilgisinin ardından, seçim değerlendirmesi bile yapılmadan, CHP’de “değişim” tartışması başladı. Ancak değişimden kimin ne anladığı, neyi değiştirmek istediği, hala belli değil.

İlk öne atılan İBB başkanı İmamoğlu’na seçmenlerin ilgisi var ama partililerden aynı ilgiyi görmedi. Üstelik açılan davalar nedeniyle, siyasi geleceği tehdit altında. Bu nedenle kendi kişisel çıkarı için öne çıktığı görüntüsü oluştu ve elenmesi uzun sürmedi. Ancak esas sorun şudur ; İmamoğlu “değişim” kelimesinin ötesinde hiçbir şey söyleyemedi. Parti örgütünü mü değiştirecek, ekonomik gidişi mi, siyasi sistemi mi, dış politikada mı değişiklik yapacak, tek cümle kurmadı. İmamoğlu, CHP’de bir politikanın savunucusu değil, seçmen ilgisi kullanılan bir figür konumunda.

Kasım başında yapılacak kongrede 4 aday yarışacak ancak Kılıçdaroğlu’nun en önemli rakibi olan Özel, en yakın çalıştığı kişilerden biriydi. Uzun yıllardır, parti adına konuşuyor, medyadan biliniyor, partinin üst yönetiminde yer alıyor. Özel, en fazla delege çıkaran İstanbul’dan desteği aldı. Taşradaki şehirleri dolaşip destek arıyor. Ancak, neyi değiştirecek CHP seçmeni bilgi sahibi değil. En açık vaadi, kapalı kapılar ardında karar alınmayacağı oldu. Yıllardır

yöneticilerinden biri olduğu partisinde, buna daha önce niye itiraz etmedi, dile bile getirmedi, açıklamıyor.

CHP yöneticileri, seçim sürecinde defalarca, Kılıçdaroğlu’na tek başına karar alması için yetki verdiler. Şimdi bu yetkiyi kullandığı için suçluyorlar, çünkü seçim kazanılamadı. Eğer kazanılsaydı, sorun olmayacaktı.

Parti içindeki tartışmanın nedenlerinden biri de seçimde birlik oluşturdukları diğer partilerin, özellikle İYİ partinin tutumudur. Akşener, tüm tekliflere rağmen Erdoğan’da mesafeli görünüyor ama partisi, seçimden önce Erdoğan’a yanaştı. CHP listelerinden seçilen milletvekilleri, meclis kürsüsünde CHP’yi eleştiriyor, iktidarın yasalarına destek oyu veriyor.

CHP kadroları, seçim kazanmak için kendileri yerine ittifak partilerine giden milletvekili koltukları için de öfkeli. Üstelik bu durum, değil yenilerini kazanmak, eldeki kazanılan belediye başkanlıklarını elde tutmayı da zora soktu. Tüm bu koltukları almak için partiye katılan, çalışan bir kesim, faturayı Kılıçdaroğlu’na kesip parti yönetiminin değişmesini istiyor.

Sonuçta CHP içinde aynı eski yöneticilerin, kendi siyasi gelecekleri için çekişme yaşanıyor. Değişim için toplantı yapanlar, partinin en eski yöneticileri olanlardı. Yıllarca

çalıştıkları parti örgütünü etkileyemediler, başkan değiştirerek sorunları çözmeyi planlıyorlar.

Değişim tartışmalarının önünü almaya çalışan Kılıçdaroğlu, delege seçimlerinin ardından, yeniden seçilmekten öte kendi istediği kişinin seçilmesini hedefliyor görünüyor.

Kılıçdaroğlu, CHP’yi katı milliyetçi çizgiden merkeze çekti. Ancak partiyi, bir siyasi çizgiyi, kendisinden beklenen sosyal demokrat siyaseti savunan bir parti olmak yerine tıpkı AKP gibi seçim kazanmaya odaklı, siyasi manevralarla yürüyen bir partiye dönüştürdü. Ancak, partinin oyunu arttırsa da belediye seçimleri dışında, başarılı olamadı. CHP’nin uzun yıllardır, seçim kazanamaması, sadece partinin siyasetinden, yöneticilerinin hatalarından ötürü değil. AKP’nin uzun yıllar boyunca tüm Batı ve ABD tarafından desteklendiğini, para akıtıldığını, Erdoğan’a payeler verildiğini unutmamak gerekir.

Ancak son yıllarda yaşadığımız ağır siyasi ve ekonomik krize rağmen CHP, bundan en çok etkilenen işçi sınıfının, köylülerin, yoksulların desteğini alamadı. Bunun sebebi partinin yöneticilerinin ötesinde, partinin siyasetidir. İşte asıl tartışılması gereken ama değişim lafları arasında hiç tartışılmayan da budur.

(30.10.24)

Uluslararası Gündem

Biden, Netanyahu'nun savaşını meşrulaştırıp, destekliyor

Amerika Birleşik Devletleri (ABD) Başkanı Joe Biden, Gazze'de yüzlerce kişinin ölümüne yol açan bir hastanenin bombalanmasının hemen ardından, 18 Ekim Çarşamba günü, İsrail Başbakanı'nı desteklediği konusunda ona güvence vermek için, İsrail'in başkenti Tel Aviv'de Netanyahu ile bir araya geldi.

İsrail hava kuvvetlerinin Hamas'ın öldürücü ve barbarca saldırısına karşılık olarak, on gün içinde gerçekleştirdiği bombalamalar, üçte biri çocuk ve neredeyse tamamı sivil olmak üzere 3 binden fazla Filistinlinin ölümüne yol açtı. Ancak şu ana kadar İsraili yöneticilerin ana askeri ve mali destekçisi olan ABD, en ufak bir ateşkes çağrısında bulunmayı reddetti.

Joe Biden, 15 Ekim Pazar akşamı, İsrail'in Gazze'yi « yeniden işgal etme » fikrini kesinlikle bir hata olarak sundu. Biden aynı zamanda, Hamas'ın ortadan kaldırılması ve yerine başka bir « Filistin otoritesinin » getirilmesinin gerektiğini de belirtti. Açıkçası, sonuçta bir yandan kuşatılmış bu topraklar harabeye döndükten sonra onu temsil edecek Filistinli temsilcilerin bulunmasının gerekli olduğunu hatırlatıyor, diğer yandan da Netanyahu'yu Gazze'ye kara

saldırısını düzenleme konusunda serbest bırakıyor.

Amerika Dışişleri Bakanı Antony Blinken, aynı hafta sonu, Biden'ın ziyaretine hazırlık yapmak için bölgedeki başlıca Arap devlet başkanlarını ziyaret etti. Blinken, birkaç gün içinde Ürdün'e, daha sonra Bahreyn'e, Katar'a, Birleşik Arap Emirlikleri'ne, Suudi Arabistan'a ve son olarak Mısır'a gitti. Onun başlangıçtaki planı, göç eden iki milyon Gazzeliyi mali yardım ve borçlarını hafifletme karşılığında Mısır'ın almasını sağlamaktı. Bu, İsrail'e, ordusunun sadece Hamas güçleriyle karşı karşıya olduğunu iddia ederek, Gazze'ye yatırım yapması için büyük bir hareket özgürlüğü sağlayacaktı. Böylece ABD, Filistinlileri bir kez daha kendi topraklarından kovarak, yeni bir kitlesel katliamı önlediği için övünebilirdi.

Ancak Mısır lideri Sisi de dahil olmak üzere Arap yöneticiler, daha fazla Filistinliyi topraklarına kabul etmek istemiyorlar. Filistin davasının savunucusu olduklarını iddia etseler de, sürekli olarak var olma haklarını talep etmeye devam eden bu halkın sorumluluğunu üstlenmek istemiyorlar. Ama, üstelik, 1970 yılında Kara Eylül sırasında ülkenin iktidarı

tarafından ezilen Ürdün'deki mültecilerin veya birkaç yıl sonra Lübnan'lı mültecilerin harekete geçmeleri gibi, Filistinli mültecilerin ki de tüm bu diktatörlerin hafızalarında yer alıyor. Blinken bu nedenle teklifinin «geçersiz ve hükümsüz» olduğunu açıklayarak, şu an için geri adım atmak zorunda kaldı.

Blinken ve Biden'ın gezileri, İsrail'i yöneticilerin politikalarını meşrulaştırıp desteklemekten, ve onlara ABD'nin dünyanın geri kalanının gözünde onu hangi şartlarda daha kolay savunacağını açıklamaktan başka hiç bir şeyi hedeflemiyor. Emperyalist yöneticilerin temel kaygısı, ne Filistinlilerin, hatta ne de İsraililerin kaderi değil, ama her şeyden önce İsrail'in uyguladığı haksızlıkların ve ihlallerin bölgesel bir çatışmaya ya da tüm bölgede bir yangına yol açması olarak ortaya çıkıyor. Ayrıca ABD, Arap ülkelerinin diplomatik dil yeterli olmadığında silahlara başvurulunabileceğini anlamaları için, daha şimdiden, kayda değer ölçüde deniz ve hava kuvvetleri birliklerini Doğu Akdeniz'e gönderdi. (18.10.23, LO)

Göçmen karşıtı baskı giderek artıyor

6 Ekim Cuma günü İspanya'nın Granada kentinde düzenlenen Avrupa Konseyi zirvesinde, Avrupa'nın yeni ülkelere genişlemesi sorunu, her şeyden önce Avrupa Birliği üyeleri arasındaki farklılıkları ortaya koydu.

Hepsi de göçmen sayısını azaltmak isteyen yirmi yedi ülkenin temsilcileri, çoğunluk olarak göç sorunu olarak adlandırdıkları alanda yeni bir düzenleme yapılması konusunda uzlaştılar. Yıllardır tartışılan ve birkaç hafta içinde Avrupa Parlamentosu'na sunulması beklenen metin, mültecilere karşı sertleşmeye devam edildiğini gösteriyor. Ve Eylül ayı ortasında üç gün içinde on bin göçmenin, Avrupa'da, kendilerini karşılama ve kabul etmede en ufak bir güçlük çekmeyecek olan Lampedusa'ya (İtalya'nın bir adası) ulaşması, bu ülkelerin temsilcilerine, göçmenlerin reddedilmesi konusunda bir adım daha ileri gitmek için yeni bir bahane sağladı.

Önlemlerin çoğu, zaten daha önceden beri belirli ülkeler veya Avrupa Birliği'nin (AB) kendisi tarafından da uygulanıyor. Güncel durumda onları daha da kötüleştirmek ve finanse etmek söz konusu. Böylece, yeni düzenleme, göçmenlerin geldiği ülkelerin

kendi vatandaşlarını, ya da transit geçilen ülkenin de buradan geçen göçmenleri, sınır dışı edildikleri zaman geri almalarını dayatan, geri kabul etme anlaşmalarının çoğaltılmasını öneriyor. Bu anlaşmalar, kamuoyunun baskısını önlemek için « *gayri*

resmi ve gizli » olabilir. Vizelerin verilmesi ve uyum sağlamaya yönelik yardımın miktarının belirlenmesi gibi işler için gerekli imzaların alınması da baskı aracı olarak kullanılıyor. AB, bütün bunlar yetmiyormuş gibi, sınırlarına ulaşan göçmenler için belirli ülkelerdeki sığınma prosedürlerinin hızlandırılmalarını, başvuruların reddedilmesi halinde ise göçmenlerin en fazla on iki

hafta içinde sınır dışı edilmelerini öneriyor. Bu arada, bu göçmenler AB'ye girmemiş kabul edilecek ve bu nedenle çocuklar bile söz konusu olsa, sınırlarda oluşturulacak özel tesislerde kilit altında tutulacaklar. Frontex'in rolü, yalnızca göçmenlerin AB'ye girmesini engellemek olmayacak, aynı zamanda sınır dışı edilmeleriyle ilgili işlemleri de üstlenecek. AB'nin iç sınırlarında kontrollerin yeniden tesis edilmesi teşvik edilecek. Son olarak, üzerinde uzlaşma sağlanamayan tek nokta olan, bu engelleri aşmayı başaran göçmenlerin, AB ülkeleri arasında dağıtılması konusu, resmileştirildi. Bir ülkenin « kitlesel » bir göçmen akınına uğraması halinde, diğer AB ülkeleri ya sığınma başvurularını inceleme sorumluluğunu üstlenebilecek,

dolayısıyla da muhtemelen mültecileri kabul edebilecek, ya da sınır dışı etme makinesinin finansmanına katılabilecek.

Ahlaksız, utanmaz çapulcuların savaşlarının bir sonucu olan « göç sorunu » üzerine yapılan bu anlaşma, burjuvazi ve onun temsilcileri tarafından yönetilen bir dünyanın barbarlığının ifadesi olarak ortaya çıkıyor. (11.10.23, LO)

Yugoslavya'nın dağılmasından önce onun taşra bölgesinde yer alan, Arnavutluk ile Sırbistan arasında sıkışmış gibi yer alan ve 2008 yılından beri bağımsız olan Kosova, 24 Eylül'de yeniden şiddetli çatışmalara sahne oldu.

Sırp milisler tarafından Kosova'nın kuzeyinde gerçekleştirilen saldırı Arnavut kökenli Kosova'lı bir polis memuru ile beş Sırp milisin ölümüne yol açtı. Amerika Birleşik Devletleri (ABD), Sırbistan'a Kosova'nın sınırına yığıldığı askerlerini geri çekmesi çağrısında bulunarak tepki gösterdi ve NATO'nun buradaki askeri varlığının artırıldığını açıkladı.

Bu bölgede Sırplarla Arnavutlar arasındaki gerilim tekrarlanıyor. Nüfusunun çoğunluğu Arnavut olan bu ülkede 120 bin Sırp yaşıyor, bunların 40 bini çoğunlukta oldukları ülkenin kuzey bölgesinde yerleşmiş bulunuyorlar. Sırbistan, eski taşra bölgesinin bağımsızlığını hiçbir zaman tanımadı ve cumhurbaşkanı Aleksandar Vucic, Sırpların savunuculuğunu yapıyor. Kosova Başbakanı Albin Kurti'ye gelince, azınlıktaki Sırplara hayatı zorlaştırmaya, zehir etmeye devam ediyor. Her iki kampın da milliyetçi söylemleri, aralarındaki uçurumun yirmi beş yıldır daha da arttığı Sırp ve Arnavut halkları arasındaki ilişkileri daha da zehirlemeye devam ediyor. Ülkenin kuzeyindeki bir kısmı Sırpların yaşadığı kuzey ve diğer kısmı Arnavutların yaşadığı güney arasında ikiye bölünmüş Mitrovica kenti, buna iyi bir sembol oluşturuyor.

Kosova'nın da ötesinde tüm Balkanlar bölgesi (Bu bölge, Hırvatistan, Sırbistan, Karadağ, Kosova, Slovenya, Arnavutluk, Kuzey Makedonya, Bosna-Hersek,

Bulgaristan, Macaristan, Yunanistan ve Trakya'yı içeriyor) çok uzun bir süreden beri barut fıçısına dönüşmüş bulunuyor. Yugoslavya'nın dağılması, 1991'den 1995'e kadar en az 130 bin kişinin ölümüne neden olan bir savaşa yol açtı. Sırbistan, Hırvatistan ve Bosna cumhuriyetlerinin, her biri büyük Avrupalı güçler tarafından kendi çıkarlarına göre desteklenen milliyetçi yöneticileri, Yugoslavya'da bağımsız yurt kurdular ve o zamana kadar burada iç içe birbiriyle karışık bir biçimde yaşayan halkları birbirlerine karşı kışkırtarak, birbirlerine düşürdüler. ABD'nin himayesinde 1995 yılının Aralık ayında imzalanan Dayton antlaşmaları, çatışmalara son verdi. Ancak, sahada yürütülen bölünmeyi, katliamlar ve nüfusun yerinden edilmesi gibi yöntemlerle genişletip, yayararak bir etnik arıtma, bir temizlik politikası da onaylanmış oldu.

Etnik gettolarda az çok sıkışıp kalan halklar için durumu çekilmez kılan Dayton uzlaşmaları, gelecekteki bütün tutuşma, kargaşalık ve yangınların elemanlarını da içeriyordu. Dayton'nun imzalanmasından bir yıl sonra, Kosova'da, bu kez Kosova Kurtuluş Ordusu (KKO) ile Sırbistan'ı karşı karşıya getiren bir savaş patlak verdi. Arnavutların Kosova'da çoğunlukta olmalarına rağmen, ülkeden kovulmaları gerektiğini düşünen o dönemin Sırbistan Cumhurbaşkanı Miloseviç, 1998 yılının Mart ayında yeni bir savaş başlattı. Bu savaşta 700 bin Kosovalı zorla Arnavutluk ve Makedonya'ya sürüldü. Başta ABD olmak üzere emperyalist güçler, başlangıçta Miloseviç'in harekete geçmesine izin verdiler. Daha sonra NATO, Miloseviç hizaya girmeyi reddedince, 24 Mart 1999'da

Sırbistan ve Karadağ'ı 78 gün boyunca bombaladı. Yüzlerce sivil öldürüldü, yüz binlerce insan ise kaçmak zorunda kaldı. Sırp ordusunun militer ve paramiliter güçleri tarafından Kosova'daki Arnavut nüfusa, daha sonra Kosovalı milliyetçiler tarafından da Sırp ve Çingene nüfusa karşı kötü uygulamalarda bulunuldu.

Ulusal nefreti körükleyerek halklarını savaşa sürükleyen Sırp, Hırvat ve Bosnalı yöneticiler Miloseviç, Tudjman ve İzzetbegoviç öldüler. Ama siyasi mirasçıları aynı yangınlara yol açmaya devam ediyorlar. Bununla birlikte, dün olduğu gibi bugün de savaş çığırtaçları sadece onlar değiller. Bu alanda emperyalist güçler en belirleyici rolü oynuyorlar. Avrupalı ve Amerikalı yöneticiler, sadece Titocu Yugoslavya ve bu halklar arasında geçici olarak bir arada yaşamayı sağlayan Sovyet bloğu sürecini içeren kırk yıllık bir süre hariç, bir buçuk asırdan fazla bir süreden beri, ekonomik ve politik çıkarlarını dayatmak için, Avrupa'nın bu bölgesine sürekli müdahalelerde bulundular. Bu, Ukrayna'daki savaşın başlamasından çok önce doğruydü, ancak savaşın başlamasından bu yana daha da doğru hale geldi.

Yirmi beş yıldır hiçbir sorun çözülemedi. Balkanlardaki halklar, hala yaşanmaz koşullara maruz bırakılıyorlar. Sonuç olarak, emperyalizmin egemenliği altında farklı bir durum da söz konusu olamaz. Halkların gerçek özgürlüğü, toplumsal özgürlükleri olmadan gerçekleşemez, dolayısıyla bu egemenlik sistemi alaşağı edilmeden de bütün bunlar düşünülemez. (04.10.23, LO)

Sınıf Mücadelesi'nin Sözü

İsrail : bir siyasetin çıkmazı

Başbakan Binyamin Netanyahu, 7 Ekim'deki Hamas saldırısının ardından, özellikle askerlerden veya eski askerlerden oluşan bir Ulusal Birlik Bakanlar Kurulu oluşturdu. Bu kurulda, eski genelkurmay başkanı Benny Gantz ve yakın zamanda Gazzelilerin « insanımsı hayvanlar » olduğunu söyleyen Savunma Bakanı Yoav Gallant da yer alıyor.

2022 yılının Aralık ayında milliyetçi ve dinci aşırı sağ ile kurulan hükümet hâlâ varlığını sürdürüyor. Ancak ülkeyi Ulusal Birlik Bakanlar Kurulu yönetiyor ve askeri operasyonlar devam ettiği sürece de yine bu bakanlar kurulu yönetecek. Muhalefeti toparlayıp bir araya getirmek için, aşırı sağ uzaklaştırıldı, dışlandı. Bu belki de, politikasını dayattığını düşünen müttelikleri karşısında belirli bir bağımsızlık kazanan Netanyahu'nun hoşuna gitmeyecek.

Halk arasında hakim gibi görünen duygu, Hamas'a karşı savaşıldığı süre boyunca safları sıklaştırmak ve Netanyahu'ya karşı muhalefete, protestolara son vermek gerektiği yönünde. Ancak belirli bir biçimde İsrail halkının düzenli olarak kendisini içine gömülmüş olarak bulduğu bu savaş durumu, aşırı sağın gelişmesini kolaylaştırıyor.

Siyonist hareket, 20. yüzyılın başlarında ortaya çıktığında, bir Yahudi Devleti'nin kurulmasını Orta Avrupa'da maruz kalınan kıyım ve zulümlerden kaçmanın bir yöntemi olarak sunmuştu. İkinci Dünya Savaşı'ndan ve Nazi'ler tarafından 6 milyon kadar Avrupalı yahudinin katledilmesinden sonra, soykırım sonrası hayatta kalabilen yüzbinlerce yahudi, 1948 yılında

İsrail Devleti'ni kurmak için Filistin'in topraklarına akın etmeye başladılar. Siyonist gruplar, Filistin'i kontrol altında tutan Büyük Britanya'ya yani İngiltere'ye, bu Devlet yaratma işini dayatmak için, Arap halklarının yaşadıkları topraklardan sürülmesi de dahil olmak üzere, silahlı terör şiddetini uygulamaktan da çekinmediler.

Genç İsrail Devleti'nin ordusu, Arap devletlerine karşı 1948-1949 yıllarında yapılan ilk savaş sırasında, 700 binden fazla Filistinliyi topraklarından sürdü. Bugün Gazze'de yaşayanların çoğu, gerçek bir etnik saflaştırma, soykırım politikasının kurbanlarının torunları oluyorlar.

İsrail'in kurucularından diğer bir kısmı da sosyalist hareketten geldi. Kibbutz, (Kibbutz, ilk olarak 1909 yılında Filistin'de kurulan, kolektif biçimde yaşanan bir köydür) kolektif tarım işletmeleri, etrafında bir mitoloji yaratıldı. Ancak asıl amaç, bu topraklarda yaşayan Arap köylülerin yaşadıkları yerlerden sürülmeleri, yeni toprakların fethedilmesi ve bu yöntemin teşvik edilmesiydi. Sözde sosyalist solun partileri, yıllar boyunca Filistinlilere karşı yürütülen bütün savaşları desteklediler, çünkü kurduklarını iddia ettikleri sosyalizm, Filistin halkını içermiyordu, onlara yönelik değildi. İsrail siyasi yaşamında uzun süredir egemen olan sol, aşırı milliyetçi ve dini akımlar yararına zayıflamaya devam etti. Sol, 2022 yılının Kasım ayında yapılan parlamento seçimlerinde, gerçek bir fiyasko yaşarken, aşırı milliyetçi partiler ilerleme kaydetti. Böylece Dinci

Siyonist Parti, yüzde 10 oyla, üçüncü siyasi güce dönüştü. Batı Şeria'nın işgali, yani buraya yahudilerin yerleştirilmesi, Devlet ve ordunun desteğiyle hızlandı.

Son seçimlerden bu yana iş başına geri dönen Netanyahu, kuşkusuz yargı sisteminde yaptığı reform nedeniyle büyük protesto gösterileriyle karşı karşıya kaldı. Bu yargı sistemi reformu, genellikle aşırı sağa karşı bir denge unsuru olarak görülen Yüksek Mahkeme'nin yetkilerini sınırlandırmayı ve azaltmayı öngörüyor. Ancak bu muhalefet, Devletin Filistinlilere yönelik politikasının sorgulanmasını sağlamadı.

Bu sonu gelmeyen çatışma ve savaşlar zincirinden kurtulmak, İsrail'in kuruluşundan bu yana hakim olan milliyetçi mantıktan kopmayı gerektiriyor. En güçlü orduya sahip olmanın yeterli olduğuna inanmak ölümcül bir yanılgı oluşturuyor. Bu iki halk aynı toprakları paylaşarak barış içinde yaşayabilir ve yaşamaları da gerekiyor. Bu ancak sadece, başta Filistinliler olmak üzere herkesin ulusal haklarının tanınması ve Filistinlilerin mağdur edildikleri yerlerinden edilme, yağmalama ve yok edilme gibi politikalara son verilmesiyle olanaklı olabilir.

Bu bakış açısı, kendilerini emperyalizmin kuklası, araçları haline getiren, ayrıca Filistin ve İsrail halklarını sürekli savaş koşullarında yaşamaya mahkum eden, 1948 yılından beri birbirini izleyen hükümetlerin bakış açılarından bütünüyle kopmayı gerektiriyor. (18.10.23, LO)

Emperyalizm tarafından korunup sürdürülen bir barut fıçısı

Ortadoğu'yu yeniden etkileyen savaş, sadece stratejik açıdan önemli değil aynı zamanda da petrol açısından çok zengin olan dünyanın bu bölgesindeki emperyalist güçlerin manevralarının dramatik sonuçlarının bir göstergesidir.

Önce Fransız ve İngiliz, daha sonra da Amerikalı emperyalist güçler, bu bölgedeki egemenliklerini sürdürmek ve kendi çok uluslu şirketleri için zenginlikleri yağmalamak adına, birilerini diğerlerine karşı destekleyip kullanarak, bazen açıkça, bazen de el altından gizli bir biçimde müdahalelerde bulunmayı sürdürüyorlar.

Birinci Dünya Savaşı'na kadar Lübnan, Suriye, Irak, Ürdün ve Filistin birbirlerinden ayrı ülkeler değillerdi. Bunlar aynı bütünün, Osmanlı İmparatorluğu'nun bölgeleriydi. 1918 yılında Osmanlı İmparatorluğu yıkılınca, İngiliz ve Fransız yöneticiler, bu bölgeye el koydular. Bu bölgeyi tamamen yapay bir şekilde kesip biçmeye başladılar. Böylece bu bölge farklı devletler arasında tamamen bölünmüş oldu. Bu da emperyalist yöneticilerin bu ülkeler arasındaki rekabetin üzerine oynamalarına, bu rekabetten yararlanarak bir ülkeyle bir politika, diğer bir ülkeyle daha farklı bir politika izlemelerine, hatta onları birbirlerine karşı kıskırtıp birbirleriyle savaşmaya yol açmalarına olanak sağladı.

Buna birçok kez tanık olundu. Sadece bir örnek vermek gerekirse, Irak ve İran arasındaki savaş sırasında da durum böyleydi. Daha sonra İran Şahı'nın devrilmesi ve Ayetullah Humeyni'nin 1979 yılında iktidara gelmesinin ardından, ABD, Orta Doğu'da önemli bir müttefikinden yoksun kaldı ve kendisini, ABD'ye meydan okuyan bir rejimin karşısında buldu. Komşu Irak'ın lideri Saddam Hüseyin, SSCB'ye çok yakın olduğu için güvenilir olarak görülse de, 1980 yılında Humeyni'nin İran'ına karşı savaş başlatarak, onlara siyasi bir çözüm sundu. Emperyalist güçler her durumda kazançlıydılar : İran'a karşı Irak üzerine oynamak, kendilerine sorun yaratan iki bölgesel gücün zayıflatılmasını olanaklı kılıyordu. Silah tüccarları, özellikle de Fransızlar, kendilerini zenginleştiren savaşı uzatarak her iki kampı da beslediler. Bu durum sekiz yıldan fazla sürdü. Her iki ülkenin halkı da bir milyondan fazla ölüm, sayısız yıkımla ağır, büyük bir bedel ödediler.

Amerikan emperyalizmi 1990 yılında, Fransa da dahil olmak üzere diğer bütün emperyalistlerin desteğiyle, Kuveyt'i işgal ederek, efendilerine itaatsizlik ettiğini düşündükleri Saddam Hüseyin ve Irak'a karşı savaş başlattı. Bu aynı emperyalist yöneticiler, daha sonra yenilmiş olmalarına rağmen, Saddam Hüseyin'in, Kürt ve Şii

bölgelerindeki isyanları bastırmasına izin verdiler. Ardından, on yıldan fazla bir süre sonra, 2003 yılında, Amerikan Başkanı Bush, bu kez uydurma bir yalan olan « kitlesel imha silahlarının » varlığı bahanesiyle, Irak'a karşı yeni bir savaş başlattı. Saddam Hüseyin'in ortadan kaldırılması ve tüm devlet aygıtının yıkılması yeni bir yangının fitilini ateşledi. Ülke, dokuz yıl sürecek olan askeri işgale karşı nefret duyan gençleri saflarına katabilen silahlı çetelerin ortaya çıkışına tanık oldu. Bu kaostan aynı zamanda İslam Devleti Örgütü doğuyordu. Amerikalı yöneticiler, kontrol edemeyecekleri güçlerin ortaya çıkmasına neden olmuşlardı. Bir ülkeyi bu şekilde istikrarsızlaştırdıktan ve kısmen yok ettikten sonra, yeni yarattıkları düşmanlarla mücadele etmek için yeni müttefikler aramak zorunda kaldılar.

Büyük güçlerin her müdahalesi yeni bölünmelere, yeni çelişkilere ve yeni çatışmalara yol açtı. Emperyalist yöneticiler, kendilerini barbarlığın kurbanı olan halkların kurtarıcıları olarak sunsalar da, bu barbarlığın ve kaosun ilk sorumluları kendileri. Bunun için, her şeyden önce onların egemenliklerine son verilmesi gerekiyor. (18.10.23, LO)

Güncel... Güncel... Güncel...

Yahudilerin kurtuluşunun tek yolu : Devrim (Leon Troçki, 1940)

İsrail Devleti'nin koşulsuz savunucuları, bu devletin Yahudilerin son çaresi olduğunu iddia ediyorlar. Buna rağmen, İsrail Devleti, kuruluşundan üç çeyrek asır (yani 75 yıl) sonra, toplumsal krizin her an şiddetli bir şekilde canlanmasına, yeniden yüzeye çıkmasına neden olabileceği bir dünyada, antisemitizmi, yani Yahudi karşıtlığını azaltmak için hiçbir şey yapmadı.

Filistinlilerin sürekli olarak mülksüzleştirilmesi politikası, İsrail'li liderlerin emperyalizmin yürüttüğü tüm savaşlara verdikleri eksiksiz ve kararlı destek, tam tersine İsrail'e karşı giderek artan bir nefrete yol açtı. Bu da bölgenin ezilen halkları ve kendilerini Filistinlilerle dayanışma içinde hisseden halklar arasında Yahudilere karşı bir nefret patlamasına dönüşebilir.

İsrail hükümetleri ve destekçileri, Ortadoğu'daki ve diğer yerlerdeki Yahudilerin güvenliklerini emperyalist devletlerin İsrail'e vereceği siyasi ve askeri desteğe bağlı hale getiriyorlar. Bu, Avrupa'da Yahudi karşıtı dalganın yükseldiği 1930'lu yıllarda Siyonist militanlar tarafından zaten öneriliyordu. Siyonistler

o zamanlar çıkış yolunu sadece Büyük Britanya'nın iyi niyetinde ve Yahudilerin İngiliz mandası, korumacılığı altında Filistin'e kabul edilmelerinde görüyorlardı. İşte, Leon Troçki'nin 22 Aralık 1938 tarihinde bu konuda söyledikleri :

«Yahudileri sınır dışı eden ülkelerin sayısı artmaya devam ediyor. Onları karşılayabilecek ülkerin sayısı ise azalıyor. Aynı zamanda, mücadele daha da şiddetleniyor. Gelecekteki dünya savaşının başlangıcından itibaren Yahudileri nelerin beklediği konusunda kolayca fikir yürütmek olanaklıdır. Hatta savaş olmasa bile, dünya gericiliğinin gelecekteki gelişimi, neredeyse kesinlikle Yahudilerin fiziksel olarak yok edilmesi anlamına gelecektir.

Filistin'in trajik bir serap olduğu ortaya çıktı (...). Yahudi halkının kaderi - sadece siyasi değil, fiziksel kaderi de - uluslararası proletaryanın kurtuluş mücadelesine, şimdi, her zamankinden daha da fazla ayrılmaz bir biçimde bağlıdır. Sadece işçilerin gericiliğe karşı cesurca harekete geçmeleri, işçi milislerinin oluşturulması

ve faşist çetelere karşı doğrudan fiziksel direniş (...), (gerçekleştirilmesi sayesinde) küresel faşizm dalgası durdurabilir ve insanlık tarihinde yeni bir sayfa açabilir ».

Troçki 1940 yılında ise şunları ekliyor :

«Yahudi sorununu Yahudilerin Filistin'e göç etmeleriyle çözme girişimi, şimdi Yahudi halkı için trajik bir parodi (eleştiren, alaycı, gülünç oyun) olarak görülebilir. (...) Askeri durumlardaki gelecekte gerçekleşecek gelişmeler; Filistin'i yüz binlerce Yahudi için kanlı bir tuzağa dönüştürebilir. Yahudi halkının kurtuluşunun kapitalist sistemin yıkılmasına bağlı olduğu bundan ayrılmayacağı, hiçbir zaman bugünkü kadar açık ve net olmamıştı.»

Avrupa'daki Yahudilerin yok edilmesi, devrimci liderin ilk sözlerini trajik bir şekilde doğruladı. Mevcut durum ise ikinci konuyu yeniden gündeme getiriyor. (01.11.23, LO)

Sınıf Mücadelesi Yayınları - BM ICLC - London WC1N 3XX – Fiyatı: 30 TL / 50 p - 1 Euro

İnternet Adresi: <http://www.union-communiste.org> – <http://www.sinifmucadelesi.net>

E-mail: contact@union-communiste.org

Altı aylık (6 sayı) abone fiyatı: 180 TL/ 3 Pound. Bir yıllık (12 sayı) abone fiyatı: 300 TL/ 5 Pound.